

פרשת וילך- שבת שובה

חידה: מהי המצווה היקרה ביותר בתורה? רמז: זה עולה יותר מאתרוג מהודר, ואפילו יקר יותר מתפילין. תשובה: מצוות כתיבת ספר תורה.

בפרשת וילך נאמר: "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל". מכך למדו חכמים כי כל אחד ואחד מצווה לכתוב לעצמו ספר תורה.

אם תערכו סקר קצר, תגלו כי רוב היהודים סביבכם עדיין לא קיימו את המצווה הזו. בודדים ממש זוכים לתרום ולהכניס ספר תורה לבית כנסת. איך יתכן שאנחנו מפספסים מצווה כה חשובה? היה ניתן לחשוב כי פשוט קשה לקיים את המצווה בשל עלותה הגבוהה. אך זה לא העניין.

הבה נחשוב מדוע באמת נדרש יהודי לכתוב ספר תורה? לא בשביל לשים אותו בארון, אלא כדי שיוכל ללמוד ממנו. מהות המצווה היא, לאפשר לכל יהודי ללמוד תורה מתוך ספר כתוב השייך לו. בזמן משה רבינו, לימוד תורה מתוך ספר, היה אפשרי אך ורק מספר התורה, ולכן היא כונתה: "תורה שבכתב", להבדיל מהמשניות וההלכות שעברו מפה לאוזן ונקראו "תורה שבעל פה".

(מתוך אתר: בית חב"ד BeitChabad.com)

לאחר ערבית: הלכה אקטואלית. שיעור פרשת השבוע: שרה עברון.

שבת פרשת וילך		ימי החול	
הדלקת נרות	17:59	זמן תפילין/טלית *	05:49←05:53
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:34←09:35
מנחה (בני עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	16:45	מנחה וערבית	18:00
שיעור הרב ארי (שובה)	17:20	שקיעה	18:18←18:11
צאת השבת	18:53	ערבית	20:10

שבת
שלום

'וחי בהם' – דיני החייבים לאכול או לשתות ביום הכיפורים

- א. ביוה"כ יש חיוב מן התורה להתענות כפי שמופיע בפרשת אמור (ויקרא פרק כג): (כז) אַךְ בְּעֶשְׂרֵי הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעֵינֵיכֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אֶשָׁה לְה': (כט) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִעַנֶּה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמִּיהָ:
- ב. אין 'היתר' לאכול ביו"כ. האוכל ביו"כ יכול להיות או עבריון או מקיים מצוה. כאשר יש ספק לחייו של אדם יש התנגשות בין ערך הצום לערך חיי האדם והתורה קובעת שעליו לאכול (ויקרא ית, ה): 'וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאָדָם וְחַי בָּהֶם אֲנִי ה'". דרשו חז"ל 'וחי בהם' - ולא שימות בהם. לכן מי שאיננו אוכל ביוה"כ למרות שהוא חייב בכך עובר על איסור.

כתבו הפוסקים אם החולה רוצה להחמיר אחר שצריך לכך עליו נאמר "אך את דמכם לנפשותיכם אדרוש"

(משנה ברורה סימן תריח ס"ק ה)

הרב יצחק זילברשטיין בספרו 'תורת היולדת' (פני"ב ס"י) הביא תפילה שמצא במחזור עתיק למי שזקוק לאכול בצום:

הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות אכילה ושתיה ביוה"כ, כמו שכתבת בתורתך: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאָדָם וְחַי בָּהֶם אֲנִי ה'. ובזכות קיום מצוה זו, תחתום אותי ואת כל חולי עמך ישראל לרפואה שלמה ואזכה ביום הכיפורים הבא לקיים שוב 'ועיניתם את נפשותיכם', כן יהי רצון. **אמן**

תפילה זו מחדדת את התחושה שצריך להרגיש האדם שחייב לאכול. זוהי מצוה ולא היתר.

ג. התורה איננה כותבת שיש איסור אכילה ושתיה אלא **חיוב עינוי**. מכאן למדו חז"ל שבניגוד לכל דיני האכילה והשתיה בתורה ששיעורם בכזית או ברביעית (רביעית הלוג), כאן יש שיעור אחר שתלוי בהגדרת העינוי: אכילה – ככותבת הגסה (תמרה גדולה) שזהו שיעור קבוע לכל אדם. שתיה – מלוא לוגמין, שיעור משתנה מאדם לאדם. עצה טובה - מי שחושש שיצטרך לשתות ביו"כ ישתה יותר מהרגלו ביום שלפני הצום. כך תנהגנה גם מעוברות ומיניקות.

ד. נחלקו ר' יוחנן וריש לקיש האם חצי שיעור אסור מן התורה או מדרבנן בלבד. נפסקה הלכה כר' יוחנן שחצי שיעור אסור מן התורה (שו"ע ס"י תרי"ב, ה). משמעות השיעור הוא לעונש בלבד. לכן, בכל פעם שיש לאדם חיוב לאכול ביום הכיפורים כדאי שיעשה זאת בכמויות קטנות על מנת שלא יעבור על האיסור החמור יותר.

ה. כיצד מודדים שיעור שתיה? ימלא כל פיו מים וימדוד בכוס חד פעמית. **חצי מהכמות** זה 'מלוא לוגמיו' ומעט מכך הוא 'פחות מכשיעור'. כך אפשר לסמן בכוס מערב יו"כ את גובה המים שאפשר לשתות.

ו. מי שצריך לשתות יכול לשתות כל משקה ולא רק מים. לכן כדאי להצטייד במשקים מזינים כמו מיצים טבעיים, מיץ ענבים או מרק.

ז. כיצד תוגדרנה שתי שתיות כשתיות נפרדות שאינן מצטרפות זו עם זו? אם יש ביניהם שיעור זמן של 'כדי אכילת פרס' (9 דקות לדעת החת"ס) הם נחשבות לשתי שתיות נפרדות. אם יש צורך לשתות

בתכיפות גדולה יותר אפשר לשתות במרווחים של 7 דקות ואפילו של 2 דקות. במקרה הצורך ניתן להקל אפילו במרווחים של 7 שניות (כדי שתיית רביעית) (שו"ע סי' תרי"ח, ח).

ח. אכילה פחות משיעור ככותבת הגסה היא במשקל 30 גרם לערך. מי שלא מדד יאכל כגודל קופסת גפרורים שהיא פחות מכשיעור. גם כאן יש להמתין בין אכילה לאכילה כזמנים לעיל אבל לא פחות משתי דקות.

ט. חישוב הזמן של האכילה והשתייה אינו תלוי זה בזה, אלא אכילה לחוד ושתייה לחוד (סי' תרי"ב, ב).
י. חשוב להדגיש כי מי שהורו לו לשתות, עדיין אסור באכילה. וכן מי שהורו לו לאכול, עדיין אסור בשתייה.

יא. אם מסיבות רפואיות אינו יכול לאכול פחות מכשיעור, יאכל כפי צרכו.

יב. מי שהורו לו הרופאים לבלוע כדורים גם ביום הכיפורים, יבלע אותם ללא מים. אם הוא לא מסוגל לבלוע כדורים ללא מים, ישרה מערב יוה"כ חליטת קמומיל במים בצורה מרוכזת (ללא סוכר). את הכדורים יבלע בעזרת מים אלו.

יג. מעוברות בהריון תקין ומיניקות שאין חשש ברור להפסקת החלב בעקבות הצום – חייבות להתענות ביום כיפור (סי' תרי"ז, א). אם ההגעה לבית הכנסת עלולה לגרום לקשיים בצום עדיף להישאר בבית ולא לבוא לבית הכנסת מכיוון שחיוב הצום הוא מדאורייתא ואילו התפילה היא מדרבנן בלבד. גם האיש צריך להישאר בבית ולסייע לאשתו (כגון בשמירה על ילדיהם) אם בכך תוכל להשלים את הצום.

יד. יולדת בתוך שלושה ימים ללידה פטורה מהצום ועליה לאכול כרגיל (תרי"ז, ד). משלושה ועד שבעה ימים לאחר הלידה תחליט בעצמה על פי הרגשתה. אם איננה יודעת – תאכל לשיעורים. כל זאת כאשר אין הוראה ברורה אחרת מרופא.

טו. במקרה של הריון בסיכון מסיבות שונות יש להתייעץ עם רופא ולפעול על פי ההוראות לעיל.

טז. מינקת שיודעת מניסיון העבר שיפסק חלבה – תשתה לשיעורים.

יז. מינקת שצמה ומרגישה בעקבות ההנקה שהיא מוכרחה לאכול או לשתות – תאכל ותשתה לשיעורים.

יח. בכל מקרה יש להתייעץ עם רופא לפני הצום ולקבל הוראות אישיות. רופא מהימן הוא רופא שלא מחלק 'היתרים' באופן גורף, אלא רופא שמבין את חשיבות הצום ואת קדושת היום.

יט. מי שחייב לאכול או לשתות ביום כיפור לא יקדש לפני אכילתו, אבל חייב לברך ברכת המזון ולהזכיר את יום הכיפורים בייעלה ויבוא'. אם שכח להזכיר – אינו חוזר לברך (תרי"ח, י ובמשנה ברורה שם ס"ק י).

הרב ארי סו

לחדוה אל עמי, אתך באבלך בפטירת אחותך

חנה פלוטקין ז"ל

קיבוץ סעד

פרשת וילך

"הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרבנו ועזבני והפר את בריתי אשר כרתי אתנו." (ל"א, ט"ז)

הרבה שאלות מעוררים בי הפסוקים האלה, בעיקר בזמן הזה של השנה. למה מתכוון הקב"ה, כשאומר "וקם העם הזה"? למה לא "והיה כי יקום"?

הפרשה מבטאת עבורי את שאלת הבחירה החופשית מול החטא והמציאות, העולה בי בתקופה זו של השנה. נראה לי שכולנו מכירים היטב את התשובה כפי שמציג אותה הרמב"ם; האדם כלוח חלק (טאבולה ראסה), האדון היחידי והבלתי מעורער לגורלו ("כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבנו או רשע כירבעם... ואין לו מי שיכפהו ולא גוזר עליו ולא מי שמושכו לאחד משני הדרכים אלא הוא עצמו ומדעתו נוטה לאי זו דרך שירצה..." הלכות תשובה פ"ה).

עם זאת, פרשת וילך מציגה קושיה עצומה על גישת הרמב"ם. אם החטא הוא בלתי נמנע, הרי שישנם דברים שאינם תלויים בו.

במסכת ר"ה מתוארת מחלוקת בין ר"י לר"א באשר לתאריך בריאת העולם. האם העולם נברא בניסן או בתשרי? על פניו, נראה כי הסוגיה בנויה ברצף של חישובים ו"איכא בינייהו" מחלוקת באשר לפירושו של הפסוק "ויאמר אלוהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עושה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן." (בראשית א, י"א) התבוננות מעמיקה יותר בסוגייה מציגה את המחלוקת האמיתית: לדעת ר"א, העולם נברא מלכתחילה במידת הדין. עם זאת, בשל חטאיהם וקטנותם של בניה"א התברר כי ללא מידת הרחמים העולם לא יוכל להתקיים, לכן נברא העולם בר"ה.

לעומתו, ר"י רואה את מידת הרחמים כאימננטית לעולם. הוא לא רואה בה תופעה דיעבדית בשל חסרונותיהם של בניה"א, כי אם התשתית לבריאתו של העולם. לכן, לשיטתו נברא העולם בר"ח ניסן. (ביטוי למחלוקת ניתן לראות גם בחישובים הנגזרים מתאריך בריאת העולם. ר"א לא סופר את המבול כחלק מההסטוריה של העולם, ור"י רואה בו חלק בלתי נמנע ממהלך ההסטוריה.)

בשנים האחרונות נחשפתי למודל תשובה הפוך לחלוטין מזה של הרמב"ם, אולי אפילו רדיקלי. ר' צדוק הכהן מלובלין (1823-1900, מחסידות איזביצ'ה ולובלין) מציע התבוננות שונה בחטאים ובתשובה. הוא טוען כי האחראי האמיתי לחטאים שלנו הוא הקב"ה בעצמו. הוא האדון היחידי והבלתי מעורער לגורלנו, שהרי ברצונו נבראנו כפי שאנחנו ונולדנו למציאות בה אנו חיים. כלומר, הקב"ה הוא שבחר להעמיד אותנו בנסיגות מולם אנו עומדים והוא שנתן בידינו את הכלים להתמודד איתם. העולם הוא דטרמיניסטי לחלוטין. ("... שיכיר ויבין שכל מה שחטא היה גם כן ברצון הש"י... ומאחר שהש"י רצה כן הרי הכל זכויות וזוכה לכפרה גמורה שביום הכיפורים." צדקת הצדיק, אות מ')

מכאן, ר' צדוק מציג את התשובה כהשלמה עם המציאות- לא מלחמה בה. הוא מפתח את גישתו של ר"י ותופס את

התשובה כתהליך של קבלה עצמית, של יכולת לאהוב את עצמי על אף ובשל האישיות שלי כפי שהיא, כפי שנבראתי. בהקשר הזה, אין הבדל בין הנקי החזקות לפגמים שבי; אלו ואלו דברי א-לוהים חיים. בפרשת וילך מוצג החטא והתשובה עליו כחלק מובנה ומהותי בבריאה, במציאות. הקב"ה מתאר למשה מציאות בה החטא הוא בלתי נמנע, חלק אינטגרלי ממהלך ההיסטוריה.

על אף שהגישה של ר' צדוק לתשובה מעוררת בי שאלות קשות בעקבות החינוך הרמב"מיסטי שעל ברכיו כולנו גדלים, רק היא משקיטה בדרך כלשהי את הקושיות שמעלה בי הפרשה.

"שוב כל משחק התפקידים הידוע.

הנה אני מודיע מראש:

אנחנו אשמים.

לעולם.

מההתחלה ועד הסוף. מכריכה לכריכה.

אשמנו.

אתה תמיד צודק.

ככה אתה אוהב אותנו?"

וידוי/ הרב אלחנן ניר

ek אצמ

שיעורי 'שבת שוקה' תשע"ז

שיעור בהלכה אקטואלית בליל שבת (לאחר ערבית):

'כפרה עליך' – על מנהג הכפרות בערב יום כיפור

לתשומת לב: תפילת מנחה בשעה 17:00 ומיד לאחריה –

דרשת הרב לשבת שובה (בשעה 17:20) בבית הכנסת:

סדר העבודה תשע"ז – בימים ההם בזמן הזה

הספד למוקד רות Jeje מתו צדי

בתקופה שלפני מותו של אבא שלי, חשבתי על ההספד פעמים רבות. חשבתי, ומיד אמרתי לעצמי, לא, לא עכשיו. לא לבזבז את הזמן שיש כרגע, במחשבות על מה יהיה אחר כך. עכשיו להיות, פשוט להיות. להיות איתו, להיות לידו. לדבר על זיכרונות ילדות, ללכת לקרקס, לטייל ביום שישי אחר הצהריים עם הילדים, לנתח ספר, לחפש ציטוט, לקרוא עיתון אחד על יד השני, לחיות. גם הוא מיעט לדבר על המוות. הוא לא הכחיש אותו, הוא לא העמיד פנים שיש עזרה בדרך, אבל הוא בחר להתמקד במה שהיה ובמה שיש. מפעם לפעם דיברנו, בעיקר בצחוק, על מה שמחכה ברגע שאחרי, וגם אז, מה שעניין אותו היה בעיקר, אם יוכל לפגוש שם את יואב בן צרויה, ואת אורי אילן, את גלגמש ואת חמילקרת ברקת, לדבר קצת עם טולקין או עם טרי פראצ'ט, ובאופן כללי, אם קיים איזה עולם שמעבר, ונמצאים בו כל מי שהיו איתנו כאן, אבא הולך לפתוח יומן ולהיות שם עסוק לא פחות משהיה כאן.

אחרי שאבא מת, חשבתי שוב על ההספד. היה לי איזה רצון לדבר מעומק הלב, למצוא את המילים הנכונות ביותר. אבל החיווט בין הלב למילים, אצלי, כמו שהיה גם אצל אבא, יש בו מגעים רופפים. ומה שלמדתי מאבא, שכונה על ידי הילדים שלי גם "סבא יתקן", הוא שגם אם אין לך את הכלים הנכונים, אתה כמעט תמיד יכול לאלתר עם מה שיש. והאלתור אל הרגש, שהיה לו ושיש גם לי, הוא להשתמש במילים של אחרים. אבא שלי חי את החיים בתוך מדרש מתמשך. כאשר כל ספר יכול לפרש אותם, והם יכולים לפרש כל ספר. קטע טקסט ממקום אחד, יכול להיצמד לקטע טקסט ממקום אחר, ולא משנה אם אחד נכתב ביפן של המאה ה-6 לספירה והשני בגרמניה במאה ה-20. הספרים והחיים היו שלובים מבחינתו באופן מובהק. גנדלף או בלגאריאד היו קרובים לו לא פחות מרבים מכס העומדים כאן היום. זה היה אחד מסודות הקסם הרבים שלו.

לכן, כדי להתאבל על אבא ביחד אתכם, אני קוראת לטקסטים שיעזרו לי.

אני קוראת לאווה קילפי, משוררת פינית נהדרת לספר לכם על מות אביה, ודרכה לספר לכם על מות אבי. וכמוהו, וכמו דורות על גבי דורות של חכמי ישראל לפניו, גם אני מרשה לעצמי לחתוך את הטקסטים שקדמו לי, ולקחת רק את מה שמתאים לי מדבריה, רק את מה שמשמש לי, רק את מה שמפרש לי, רק את מה שמדבר לי את הלב.

הנה אתם עומדים לצד ארוני

ואינכם חשים צער.

אל תתפלאו על כך.

אדם אינו יכול להצטער על אבדן כה גדול.

עכשיו נלקח ונעדר חלק ממנו עצמו.

אל תיבהלו מקשיחות לבכם.

אתם עוד תכמהו אלי

וזה יותר מצער.

הצער הוא רק מחלה

וגם בה תחלו

בכל מיני דרכים.

אבל הכמיהה יפה, והיא אומרת הכל במלואו.

שום דבר לא יהיה עוד כפי שהיה,

שום דבר גם אינו צריך להיות כך.

מתח חדש יצמח בחיים,

הכל תמיד צומח.

אל תייחלו לרגע נטול סבל,

או אז הוא עשוי לפעמים להעצר לידכם

ובבת אחת תבינו, שהכל שקט, הכל רגוע,

ביתר ודאות.

הניחו לי ללכת,

[...]

חישבו: טוב שהוא חי,

עכשיו הזמן להרפות ממנו.

אני לא מכירה הרבה אנשים שתכננו את סוף ימיהם כמו אבא שלי. כמו אחד שמחפש חורים בטפטוף, והולך לאורך הצינור בסבלנות, וסוגר ברזים, אבא שלי הלך במעגלי חייו וסגר אותם אחד אחד. אנשים וחברים מכל התקופות באו לביתו לסגור מעגלים: מילדי הגן ובית הילדים בסעד, שביחד החביאו קציצות בנעלי הבית ושיגעו את שומרי הלילה, דרך חברים מהתיכון, מתקופות שונות בצבא, מעולמו המקצועי ומחברויות שאסף כמבוגר. אנשים שהיו איתו בקשר כל השנים, אנשים שהקשר איתם ניתק מזמן ואנשים שהוא הרגיש שיש משהו שחשוב לו לומר להם. בארבעת החודשים האחרונים, הבית היה מוקד של עליה לרגל. שמענו ויכוחים על הכוחות הפורצים מכאן או מכאן, על מי ירה בדגל, ומאיפה זורם הנחל. הרגשנו אהבה מפעפעת אל אבא, והרגשנו את ההערכה הרבה אליו ואל הדברים שעשה. זה היה לו חשוב מאוד. עכשיו הגיע הסוף, עכשיו מתחיל זמן חדש. הזמן הזה יהיה מורכב בין היתר מכל מה שהיה, ומכל מה שנעשה ממה היה. לאבא שלי היה חשוב, שאנחנו המשפחה, וגם אנשים אחרים שנגעו בחייו, ימשיכו באופנים שונים את תפיסת עולמו. שנאהב ספרים, שנאהב לטייל, שנעשה למען אחרים וביחד עם אחרים. שנרצה להיות חלק מקהילה, ושנרצה להיות החלק בתוך הקהילה שאכפת לו, שרוצה לעשות למענה ולשפר אותה. אבא שלי היה חלק מהמון קהילות. הן היו מגוונות באופן שקשה לתפוס. אבל הוא הרגיש שייך ומחוייב לכל אחת ואחת מהן. אבא שלי ידע לחיות עם סתירות בלי כל קושי. הוא לא חש כל צורך למצוא אמת אחת ולדבוק בה. "מה שהיה עושה, זה היה העיקר אצלו".

אני אסיים בעוד שיר אחד של קילפי שאני מעניקה אותו לכולנו:

האוהבים מעניקים זה לזה ארצות.
 מחוזות חדשים שהם בית, יבשות ושפות נדירות.
 כשהם נפרדים, אותם דורונות נשארים ברשותם,

ואין להחזירם

והאהבה נמשכת בהם

בתור סיפרות, ידיעת שפות,

שירים וסיפורים

שאותם הם ייפו יחדיו

איש בלשון רעהו.

כך האהבה מרחיבה את העולם,

כך היא יולדת שלום והבנה

גם בארעיותה.

לבבות חדשים נפתחים,

יש קצת יותר במשותף

כדי שהאוהבים הבאים יתחילו.

כאן הפכ'דה מחבר

ישראל ידדי.

קשה לנו לכתוב עליך בלשון עבר.

היית ונשארת אחי ורעי הקרוב ביותר. חוויות רבות חווינו יחד שחלקן שמורות רק לנו.

היו לנו ביקורים רבים בביתכם בפתח תקוה, והקשר הטוב עם הוריך היקרים ז"ל היה חזק.

היו לנו גם שמחות משפחתיות משותפות, ובמיוחד קשר חברות שלא יימחק לעד.

זכיתי להיות חברך הקרוב כאח, נזכור אותך תמיד.

הלכת לא מזמן ואנו כבר מתגעגעים אליך...

תנוח בשלום על משכבך. אוהבים.

משפחת פרק

ביום שישי - נדד ליבנו להר הרצל בירושלים, שם התקיים בבוקר טקס ההלוויה הממלכתי לשמעון פרס ז"ל שנקבר בחלקת גדולי האומה. בתמונה שנראתה כלקוחה מ"חזון אחרית הימים", ישבו יחד נציגים משבעים מדינות (שבעים אומות העולם!...) שהגיעו לחלוק לו כבוד אחרון, סמוך לראש השנה תשע"ז, ומחו דמעה לשירת הפיוט: "אבינו מלכנו". יהי זכרו ברוך!

אחר הצהריים בין השמשות, ישבנו בצל האילנות, לקבלת שבת קהילתית בסימן 'התחלות חדשות'. להרכב המוסיקאלי המסורתי: אביב קסט, אסף סוברי, גאי גולן, רועי גולן וצור גולן, הצטרף הפעם שחקן חיזוק נוסף - עידן ג'יימס, בשירה ובנגינה בקלרינט. נהנינו משירים ומניגונים חגיגיים, נשאנו תפילות ובקשות, וגם ניצלנו את ההזדמנות ללמוד מנחום לחן חדש ולשמן היטב את הברגים המוסיקאליים לקראת תפילות ראש השנה. ציינו את "התחלות חדשות" בברכות ובתשורות נאות לעולים לכיתה א', לבני המצווה ולמסיימי י"ב. כאן המקום להודות לוועדות חינוך ותרבות, על הארגון והמחשבה על כל פרט, למזג האוויר המושלם ולצוות המוסיקאלי על כך שהשכיל לגוון ולדייק לטעם הקהל.

בשבת - חגגנו עם משפחת הלפרין את בר המצווה של יהב שעלה לתורה וקרא את הפרשה וההפטרה בחן ובדיוק רב. הרב ארי שעלה קודם מוסף לברך את יהב, התמקד בשמו הדו-משמעי המבטא: 'נתינה' או 'משא' וקשר זאת לקבלת עול המצוות בה יכול האדם לבחור האם הוא רואה בהן מתנה או משא. בפרשת השבוע ישנו רמז לפתרון הדילמה: "לא בשמיים היא..." קיום המצוות אינו משא כל כך גדול, אפשר להתייחס אליהן כאל מתנה!

לאחר התפילה, ערכה משפחת הלפרין המורחבת קידוש מכובד באולם ההגשה של חדר האוכל, לרגל בר המצווה של יהב וחתונתם של חן וייטב. לקידוש הגיע ציבור גדול, והשמחה היתה רבה. יצחק שלומי נשא דברי ברכה ודייק פסוקים מפרשת השבוע המבטאים כיצד עובר האדם שלבים בחייו מחובתו הפרטית, דרך חובתו כחלק מהכלל, ושוב חזרה לחובתו הפרטית: "כי המצווה.. לא נפלאה היא ממך.. (יחיד) לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו.. ונעשנה.. (רבים) כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשׂתו (יחיד)" (דברים ל, י"א-ט"ו). ממש אותם פסוקים שציטט קודם לכן הרב בברכתו והפעם מהיבט שונה לגמרי - "שבעים פנים לתורה"!

בשיעורו של גדי על פרשת השבוע, עסקנו בשאלה העקרונית: האם הסיבות לחלק מתרי"ג המצוות הן מעבר לתפישתנו, או שכולן נמצאות במרחב השכלי האנושי ומוטל עלינו לחקור ולדרוש היטב עד שנבין את טעמן? בעל "הכתב והקבלה" (הרב יעקב צבי מקלנבורג 1785-1865) מזהיר מפני הייאוש העלול לתפוס את האדם מאותן המצוות שמעבר להבנתו. ייאוש זה עלול לגרור את האדם למיין את המצוות ולקיים רק את אלו המובנות לו בתירוץ שרק כך הוא מרגיש 'שלם עם עצמו'. הרמב"ם במורה נבוכים מזהיר מפני המחשבה המסוכנת המבדילה בין ההגיון האלוקי להגיון האנושי. מחשבה זו עלולה לנוון את האדם ולרפות את ידיו בזמן שהוא מנסה להבין טעמן של מצוות ואינו מצליח. ובכן חברים, המחשבה האלוקית חוברת תמיד למחשבה האנושית. אלא מאי? עלינו לגייס אורך רוח ומאמץ! אחת ממשמות חיינו היא: לחקור את טעמי המצוות והמחשבה שמאחוריהן ולנסות לגלות את החיבור שבין מחשבת הבורא למחשבתנו. נקודת המוצא היא עצם בריאתנו: "בצלם אלוקים".

ביום ראשון – ניבטו אלינו פניהם של 'ילדי השנה' שתצלומיהם עיטרו את הלוח המעוצב שהוצב בכניסה לחדר האוכל. ואלו הם ילדי תשע"ו: אריאל דדון, דרור יהודה דומיניץ, יעל וינברג, כרמל חביביאן, שירה חכמון, הודיה דרור, עבריה ביליה, איתן אבן חן, נעם קבלן, תבור פורגס, דרור יעקב בליה, עדו אפרתי, יהודה הימן, אלון ניר, מוריה הימן, דולב בלומנטל, נצר בנימין גינזברג, טל שירה פראווי וחושן סאסי. נודה לאורי יערי שהגה את הרעיון המוצלח ועל כך שמדי שנה הוא דואג ליישמו בשטח. נודה גם לתמר ולמאיה אייל וליעל וייס על עיצוב הלוח ולרננה יערי על הלוגיסטיקה המורכבת..

בראש השנה – השתלב הציבור המגוון ביחד עם החזנים ובעזרתם של העוסקים בקודש, לתפילה המתעלה בכל שנה מחדש לגבהים מרשימים ומחברת בין הלבבות. כן נזכה לשנה הבאה!

גמר חתימה טובה!

יורט קימלמן

צא תפילת ראש השנה...

לחברי וחברות סעד שלום רב,

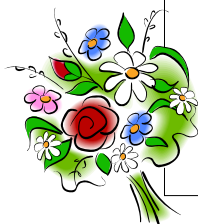
התארחתי בראש השנה בקיבוץ ונהייתי מאוד מהתפילות, מארגון המקומות בבית הכנסת וממאור הפנים של כל אחד ואחת מכם.

התפללתי בביתן הקטן, שהיה צמוד לבית הכנסת, ונהייתי לשמוע את התפילות, ממוזגן מעולה ומשקט ברוב זמני התפילות, ועל כך אני מודה!

יישר כוח לחזנים, לבעל התוקע, ולכל מי שעסק בצרכי הציבור באמונה! שתברכו בברכות רבות וטובות ושה' ישמע את תפילותיכם ושיתגשמו כל משאלותיכם לטובה!

בברכת גמר טוב,

מריט סמולא [אנא fe דגי]

**למתוקה ולאיזיק לייכטר ולכל המשפחה
מזל טוב להולדת הנכד
בן איראת ולאוני שולף**

הודעה חשובה לקראת סוכות

1. לצערנו, גם השנה, לא נוכל לחלק כפות תמרים בגלל המזיק (חידקונית הדקל האדומה) שנכנס אלינו לגן לפני כשלוש שנים והוא עדיין כאן! כפי הנראה, ולדאבונו הרב, הוא גם לא יעזוב בקרוב. אנחנו מנסים לתת 'פייט' חזרה ע"י מלכודות וריסוסים כל שלושה חודשים. הסיבה שלא מומלץ לבצע גיזום היא כי החיפושית נמשכת לריח שהדקל מפריש לאחר הגיזום וברגע שהיא נכנסת לדקל היא יכולה להטיל עד כ 500 ביצים, מה שאומר שמהר מאוד הן יכולות לחסל עץ ולעבור הלאה בשמחה לעץ הבא. לכן, **אין לבצע גיזום של כפות בשום דקל בקיבוץ באופן עצמאי**. שיתוף הפעולה הוא הכרחי בכדי שנוכל להתמודד בהצלחה ולא נעזור למזיק להתרבות בשטח הגן שלנו.
2. הנכם מתבקשים לא לתקוע יתדות/בזנטים בדשא מאחר ויש סיכוי גבוה שתפגעו בצנרת המים של הנוי הנמצאת עד 25 ס"מ באדמה.
3. לאחר פירוק הסוכה נא לא להשאיר חבלים, ברזלים ועוד על הדשא, מכיוון שהמכסחת יכולה להינזק משמעותית.

בתודה ובברכת גמר חתימה טובה וצום קל,

13ות הנוי

תזכורת: מרוץ סצף ה-4

יתקיים ביום רביעי כ"ד בתשרי 26.10.16

החולצות כבר הוזמנו... מה שנתר להתחיל להתאמן ולהיכנס לכושר.

כולם מוזמנים למרוץ, גם למי שלא מתכוון ללכת/לרוץ, כדאי לבוא ולהיות חלק מ:

אירוע קהילתי חווייתי שמח ומגבש.

וצדת תרבות

מזכורת... הכביש...

שימו לב: מצלמת מהירות חדשה זו כיוונית נוספה על כביש 232

בסמוך לקיבוץ "ברור חיל"

סעו לאט!

!. רכב

צדכון מקהילה-נט

חודש לאחר תחילת השימוש במערכת קהילה-נט, ניתן לומר שהמערכת עובדת בצורה יפה. חברי הקהילה שולחים וקוראים הודעות דוא"ל, מבררים את שעות הפתיחה של הענפים, ובודקים מספרי טלפון של חברים אחרים. ישנם מספר תחומים ומספר אפשרויות במערכת שטרם השתמשנו בהם ובעז"ה בחודש הקרוב נסביר עליהם ונתחיל להיעזר בהם.

- בשבוע שעבר שוחררה גרסה חדשה של היישומון לטלפון החכם. מי שטרם קיבל עדכון בצורה אוטומטית – נבקש שיעדכן ידנית. ניתן לדעת אם היישומון עודכן לפי הסמל שלו בטלפון החכם. אם הסמל מרובע - היישומון לא עודכן לגרסה החדשה ויש לעדכנו. אם הסמל עגול, היישומון מעודכן.

הסמל של הגרסה הישנה: הסמל של הגרסה החדשה:

- הודעות פורום: לאחר שבשבוע הראשון הפסקנו את השימוש בהודעות פורום, אנו חוזרים להשתמש באפשרות זו. יצרנו מספר פורומים: "הודעות אגודה" – הודעות מבעלי תפקידים בקיבוץ. להודעות בפורום זה לא ניתן להגיב, כמו גם בפורום נוסף שפתחנו בשם "הודעות מש"א" – לצורך העברת הודעות הקשורות למשרות/עדכונים ממעברים/עידכונים מהילה אור. כמו בשני הפורומים הקודמים, גם בפורום "עדכוני תרבות" לא ניתן להגיב. יוצא מן הכלל הוא "הפורום הכללי". בפורום זה כל אחד יכול לכתוב ולהגיב. **שימו לב (1) -** אם ברצונכם לכתוב הודעת פורום, שימו לב שאתם כותבים אותה בפורום הכללי, ולא בפורומים אחרים.

- **שימו לב (2) -** כאשר משתמשים ביישומון, על מנת לשלוח הודעת דוא"ל יש להיכנס לדוא"ל, הנמצא בשורה השניה באמצע. לחיצה על הודעות (בשורה העליונה בצד ימין) - תשלח אתכם למערכת הפורומים.

- למרות בקשתנו, חברים רבים עדיין לא עדכנו את מספרי הטלפון וכתובות הדוא"ל, ולכן אינם מקבלים דוא"ל ומסרונים. מי שעדיין לא עדכן את הפרטים הנ"ל מתבקש לשלוח לי הודעת דוא"ל עם הפרטים החסרים.
- מפגש הדרכה נוסף יתקיים בשבועות הקרובים. ככל הנראה זה יהיה מפגש ההדרכה האחרון. מי שזקוק להדרכה, נא להגיע למפגש זה.

בברכת שנת קהילה(נט) מוצלחת ומועילה,

יאיר פז

בט יחידת המחנה